

ע"פ 21385/12/13 - גבריאל בן משה ארמוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 21385-12-13 ארמוני(קס) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד
	כב' השופט אברהם יעקב, סג"נ
	כב' השופטת קלרה רג'יניאנו
המערער	גבריאל בן משה ארמוני(קס)
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת עינת רון) בת"פ 40983-01-13 מיום 26.10.13 כב' השופטת עינת רון בפתח תקווה 1.2013 לפיה הורשע המערער בעבירה של תקיפת זקן לפי סעיף 386. לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ונדון לשלושה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ותשלום פיצוי למתלונן בסך 500 ₪.

לחילופין, מכוון הערעור כנגד חומרת העונש.

2. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 5.10.2011 בבוקר, בשעה שאינה ידועה למאשימה, תקף המערער את גרגורי ברונשטיין (להלן: "המתלונן"), אדם מבוגר שנח אותה שעה על ספסל ברחוב מונטיפיורי בפתח תקווה, בכך שדחף את ראשו של המתלונן מאחור וירק עליו.

המתלונן קם מהספסל ופנה למערער ובתגובה תקף אותו המערער בכך שירק בפניו ודחף אותו והמתלונן נפל ארצה ונגרמו לו חבלה ושפשופים במרפק ימין.

3. פסק דינו של בית משפט קמא

(א) בפני בית משפט קמא העיד המתלונן, והוגשו בהסכמה הודעה שנגבתה ממנו במשטרה, תעודה רפואית מבית חולים "השרון" מיום 4.10.2011 והודעת המערער במשטרה.

המערער העיד ולא הובאו ראיות אחרות מטעם ההגנה.

בפני בית משפט קמא עמדה עדותו של המתלונן מול עדותו של המערער, בית משפט קמא נתן אמון בעדותו של המתלונן והעדיף אותה על פני עדות המערער.

(ב) בהכרעת הדין ציין בית משפט קמא כי המתלונן, בן 82, אינו דובר עברית, נעזר במתורגמן ועדותו תיבחן בהתאם. בית משפט קמא קבע שעדותו של המתלונן הייתה קולחת ונחושה למרות שניסו לבלבל אותו. כן קבע בית משפט קמא כי עיון מדוקדק בעדותו של המתלונן והתרשמות בלתי אמצעית ממנו, מעלים כי למרות כל הקשיים האובייקטיביים לעיל, הרי שהמתלונן הבהיר עצמו, עמד על דעתו וחזר ונתן תיאור נחוש ועקבי של האירוע.

המתלונן מתגורר בסמיכות למערער ולא הייתה מחלוקת שהיה ביניהם סכסוך המתייחס לחניית רכבו של המערער בסמוך לביתו של המתלונן, שהוא מקום צר והעשן מפריע לשכנים.

(ג) בית משפט קמא קבע, על בסיס עדותו המהימנה של המתלונן, כי ביום האירוע, בעת שהמתלונן היה בדרכו לביתו, הוא התיישב על ספסל והמערער ניגש אליו מאחור. המתלונן ביקש לקום ואז המערער ירק עליו והיכה אותו עד שנפל וראשו ופניו שרתו דם. אנשים סייעו למתלונן לקום, נכדתו הזעיקה משטרה והוא הובהל לבית החולים.

בית משפט קמא דחה את גירסת המערער לפיה הוא הבחין במתלונן יושב על ספסל, המתלונן החל לקללו אך הוא לא התקרב אליו וזו הצידה.

הרשעה זו של המערער היא נושא הערעור שלפנינו.

4. טיעוני ב"כ המערער

(א) מדובר במקרה שבו על ערכאת הערעור להתערב בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, שכן בית משפט קמא נדרש להכריע בין שתי גרסאות ולגרסת המתלונן אין די תימוכין.

(ב) בית משפט קמא שגה כאשר ביכר עדותו של המתלונן, שהייתה עדות מבולבלת ורצופת סתירות, שאינה עולה בקנה אחד עם גרסתו במשטרה ובניגוד לאמור בתעודה הרפואית ת/1.

(ג) בעדות המתלונן יש שלוש סתירות עיקריות.

הראשונה - בעוד בחקירה במשטרה (נ/1) טען המתלונן שהנאשם ירק עליו פעמיים (פעם על

ראשו מאחורה ובהמשך ירק על פניו) בבית המשפט הוא העיד שהמערער הגיע מאחורה, ירק עליו ודחף אותו. העדר התייחסות של בית המשפט למקומה של היריקה בטעות יסודה. השנייה - בחקירתו במשטרה טען המתלונן כי המערער דחף את ראשו מאחור, ואילו בבית המשפט העיד המתלונן, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, שהמערער דחף אותו, והראה תנועת אגרופ.

השלישית - על פי התעודה הרפואית ת/1, ועל פי גרסתו של המתלונן בחקירתו נ/1, הוא נחבל במרפק ימין בלבד, הוא טופל בבית החולים ושחרר לאחר שעתים. בניגוד לכך, בעדותו בבית המשפט הוא העיד שהמערער נתן לו מכה בראש וכתוצאה מכך היה מלא דם בראש ובידיים ואושפז בבית החולים למשך 4-5 ימים בערך.

(ד) הרושם העולה מעדותו של המתלונן בבית המשפט הוא שהמתלונן תיאר אירוע אחר, שונה מזה שתיאר בחקירתו במשטרה, ואין לשלול את האפשרות כי המתלונן חווה אירוע תקיפה נוסף, אותו הוא קושר בטעות למערער.

(ה) עדותו של המתלונן בבית המשפט קמא מעלה לפחות ספק אם האירוע נושא כתב האישום ארע בכלל וספק זה חייב לעמוד לזכותו של המערער.

5. טיעוני ב"כ המשיבה

(א) ב"כ המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור וסומכת טיעוניה על קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא שמבוססות על התרשמותו מעדויות המתלונן והמערער. לשיטתה של המשיבה, הערעור מכווון כנגד קביעות עובדתיות של בית משפט קמא וככלל אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדתיים ודין הערעור להידחות.

(ב) ב"כ המשיבה לא שללה את האפשרות שהמתלונן התייחס בבית המשפט לאירוע אחר במהלכו הוא נפגע בראשו על ידי מישהו אחר, שאינו האירוע נושא כתב האישום, אך אין ספק שהאירוע נושא כתב האישום קרה והמערער קשור אליו.

6. דין והכרעה

(א) לאחר שעיינו בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, בהודעות המתלונן והמערער ובהכרעת הדין של בית משפט קמא, שמענו את טיעוני ב"כ הצדדים ונתנו דעתנו במיוחד לעדותו של המתלונן בבית המשפט ולחקירתו במשטרה, באנו לכלל מסקנה כי מדובר במקרה המצדיק את

התערבות ערכאת הערעור בממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית משפט קמא, שכן מדברי המתלונן בחקירתו במשטרה ובעדותו עולה ספק סביר בקביעת בית משפט קמא שהמערער תקף את המתלונן.

(ב) אומנם לא בנקל תיטה ערכאת הערעור להתערב בממצאים העובדתיים של הערכאה המבררת ואולם אין מדובר בכלל בר יעבור ויש וערכאת הערעור תעשה כן כאשר אלה מעלים תמיהות וסתירות שקשה ליישב אותן, כפי שמעלים דברי המתלונן במקרה זה. (ראה ע"פ 6924/12 בעא"רני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18/4/13, סעיפים 29 - 28).

(ג) כאמור, בפני בית משפט קמא, עמדה גרסת המתלונן מול גרסת המערער בקשר לאירוע גופו. הנדבכים העיקריים בעדותו של המתלונן היו מיקום הפגיעה, צורת הפגיעה ותוצאותיה אולם בשלושת הנקודות הנ"ל מסר המתלונן גרסאות סותרות.

האירוע שתיאר המתלונן בבית המשפט שונה באופן מהותי מזה שמסר בחקירתו במשטרה, עד כי מתקבל הרושם שמדובר באירוע אחר שחווה המתלונן.

נוסיף, כי משהודתה ב"כ המשיבה, בהגינותה, בדיון בפנינו שייתכן שהיה אירוע אחר במהלכו המתלונן נפגע בראשו על ידי מישהו אחר, שאינו האירוע נושא כתב האישום (עמ' 2 שורות 25 - 26), יש גם בכך כדי לקבל את הערעור.

(ד) איננו סבורים שמדובר בתלונה שקרית, שכן גם אנו התרשמנו שהמתלונן הזמין את המשטרה בשל מצוקה אמיתית שחווה ועל פי התעודה הרפואית הוא אכן נפצע במרפק. ואולם, לגבי השאלה האם אכן המערער הוא זה שתקף את המתלונן כנטען, סבורים אנו כי גרסתו של המתלונן לא הייתה נקייה מספקות, במיוחד לאור הסתירות בדבריו, עליהן הצביע ב"כ המערער.

(ה) לאור האמור לעיל, אנו מקבלים את הערעור ומזכים את המערער מחמת הספק.

**ניתן והודע היום כ"ז ניסן
תשע"ד, 27/04/2014
במעמד ב"כ הצדדים
והמערער.
אברהם טל, נשיא
אב"ד**

**קלרה רג'יניאנו,
שופטת**

**אברהם יעקב, שופט
סג"ן**